

Конституційний суд визнав чинність Конституції

Київ (Р.Р.). — 9-го жовтня Конституційний суд визнав чинність Конституції України з дня прийняття її Верховною Радою, тобто з 28-го червня 1996 року.

Після обговорення на пленарному засіданні питань про офіційне толкування окремих статей Конституції, Конституційний суд дійшов висновку, що дія частини п'ятої статті 94 про набуття чинності закону не раніше дня його опублікування не поширюється на набуття чинності Конституції. Водночас Конституційний суд наголошує, що, згідно зі статтею 160, моментом набуття чинності Конституції є момент оголошення результатів голосування за проектом Конституції в цілому на пленарному засіданні парламенту.

Приводом для розгляду справи стало конституцій-

не звернення громадянина Олександра Барабаша щодо неоднозначного застосування положень Конституції органами державної влади та урядовими особами, що привело до порушення конституційних прав цього громадянина. Голова Конституційного суду Іван Тимченко на зустрічі з журналістами сказав, що О. Барабаш, який кандидував в одній з виборчих округів, звернувся до Верховного Суду України зі скаргами, яку там не прийняли, посилаючись на те, що Конституція ще не набула чинності; вона, як і інші закони, набуває чинності лише через 10 днів після її опублікування. Це було через вісім днів після прийняття Конституції. Отож Конституційний суд не рішення визнав неконституційним, оскільки воно порушує права і свободи громадянина.

Верховна Рада погодилася з більшістю зауважень Президента

Київ (Р.Р.). — 14-го жовтня Верховна Рада України погодилася з більшістю зауважень Президента Леоніда Кучми до закону про вибори і затвердила їх. Та не всі.

Найбільші дискусії виникли навколо пропозиції встановити норму, за якою депутат вважається обраним, якщо участь у виборах взяв 50 відс. виборців, внесених до виборчих списків, або якщо в другій турі кандидат у депутати набере не менш як 25 відсотків від числа тих, які взяли участь у виборах.

Багато депутатів поба-

чили в цих пропозиціях Президента спробу запровадити нові бар'єри, щоб зрівняти вибори. Після кількох переглосовувань парламент все ж відхилив ці пропозиції Президента. Отже чинною залишилася попередня «безбар'єрна норма». Гострі дискусії були і навколо питання знання парламентаристом державної мови. Врешті депутати погодилися з думкою Романа Безсмертного, що кандидат у депутати не зобов'язаний спілкуватися державною мовою, але ставши депутатом, мусить її знати.

Закон про вибори може затриматися

Київ (Р.Р.). — У середу, 15-го жовтня, Верховна Рада України на ранньому засіданні ухвалила закон про вибори народних депутатів України у новій редакції. Того ж дня закон передано на підпис Президенту України Леонідові Кучмі.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз зазначає, що в цей день завершується термін, протягом якого Президент має підписати закон, а в випадку розгляду всіх 52-ох поправок парламент витратить би не менше півтора дні. Тому, наголосив голова Верховної Ради, після підписання закону головою дер-

жави парламент може внести зміни до нього, які не суперечать концепції і основному змістові закону.

Голова Адміністрації Президента Євген Кушнарьов під час зустрічі з журналістами зазначив, що Президент, отримавши поправлений закон про вибори, має поновити вивчення його впродовж 15 днів. Проте, зазначив Кушнарьов, низький затримок не буде.

Депутат Іван Чиж такий вважає, що затримки не повинно бути, адже Президент просив розглянути закон 14-го жовтня, оскільки він цього залежить його підписання.

КПУ випрацює виборчу стратегію

Київ (Р.Р.). — Тут 11-го жовтня відбувся черговий з'їзд Комуністичної партії України. Голова партії Петро Симоненко заклав однопартійцям шукати підтримки у всіх, хто незадоволені владою і перебуває в опозиції до неї.

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз у своєму виступі на з'їзді КПУ заявив про готовність Соціалістичної і Селянської партій сформувати єдиний блок з КПУ. Головним завданням такого блоку голова парламенту назвав «подолання антиліній течій», у тому числі в самому лі-

вому русі. Він мав на увазі Наталію Вітренко та Володимира Марущенка. Очолювана ними Прогресивна Соціалістична партія виступає «за докорінну зміну соціально-економічного устрою держави, за встановлення прав трудових колективів».

За словами П. Симоненка, якщо вибори депутатів України відбуваються за змішаною системою, то комуністи сформують окремі список партії. Лідер КПУ радить під час виборів зробити ставку на виборців-пенсіонерів, яких в Україні близько 14 млн. Він зазначає, що блок Соціалістичної і Селянської партій самостійно без труднощів зможе подолати 4-відсотковий бар'єр для проходження у Верховну Раду. А вже в новому парламенті депутати від КПУ, Соціалістичної та Селянської партій виступлять «єдиним блоком».

П. Симоненко пояснив, що КПУ «не проти» необхідності вироблення національної ідеї для України, але «для комуністів — це ідея встановлення народоволоддя у формі рад трудящих, пролетарського інтернаціоналізму, соціального захисту, добровільного союзу рівноправних братніх народів». У мажоритарних округах КПУ найістотніше співпрацюватиме з Соціалістичною та Селянськими партіями, громадськими організаціями лівого спрямування і виставить по одному кандидату від лівих сил у кожній окрузі. Нищівній критиці П. Симоненко піддав дії нинішніх керівників держави, яких назвав «зрадниками свого народу». «Режим Кравчука-Кучми, націонал-демократів веде до повної національної катастрофи». На його думку, успіхів модернізму досягнуто за ро-

Зрезигнував уряд Італії

Рим. — Прем'єр-міністр Італії Романо Проді, не дочекавшись голосування в парламенті, подав президентові республіки Оскарвіо Люїджі Скальфаро офіційне прохання щодо резигнації свого кабінету міністрів.

Президент Скальфаро прийняв цю резигнацію, попросивши прем'єра і його міністрів виконувати їхні обов'язки аж до часу формування нового уряду. Водночас президент розпочав передачу конституційної країни політичним консультантам з лідерами обох палат парламенту і з керівниками всіх політичних партій та рухів, у ньому представлених.

До урядової кризи в Італії doprowadили провідники неконституційності — Партії комуністичного перетворення. Коаліція лівих доцентру під керівництвом «Оливкової гілки» керуваною країною 514 днів. Поповнену крисел в уряді займали міністри від Демо-

кратичної партії лівих сил.

На початку 90-их років комуністи Італії, найбільш згуртовані на той час на Заході, розколювалися, більшість їх створила партію соціал-демократичного гатунку, але частина членів залишилася під червоними прапорами. Тепер саме вони поновили уряд Проді, трактуючи його як «занадто буржуазний кабінет».

Спостерігаючи, передбачаючи найбільш можливі варіанти розвитку подій в Італії, припускають, що буде сформовано уряд на безпартійній основі, однак більш імовірний той варіант, згідно з яким відбудеться розпуск парламенту і буде призначено нові вибори.

Політична ситуація в Італії ускладнюється ще й тією обставиною, що лише декілька днів тому офіційно повідомлено про приєднання країни до

(Закінчення на стор. 3)

Б. Єльцин здобув тимчасову перемогу

Москва. — Парламентарі противники російського президента Бориса Єльцина під його тиском тактично відмовилися пропонувати зазначений законопроект, як і його уряд. Теперішні опити вказують, що коли б тепер відбулися вибори, то комуністи втратили б велику кількість голосів.

Голосування над цим питанням відсунуто до наступного тижня. Хоч технічно це ще не є цілковитою перемогою уряду президента Б. Єльцина, але члени кабінету вважають, що комуністам вже не владсть довести до голосування над ними поданим законопроектом про вето на нові вибори. Теперішню кабінету. Вони вважають, що це була одна з найбільш поважних загроз уряду від часу серцевої операції президента Б. Єльцина у 1996 році.

У розмові зі спікером парламенту Геннадієм Селенським Б. Єльцин підкреслює: «Я не хочу конфронтації та вчасних виборів. Не ставте мене в таке трудне становище». Натякнувши на те, що він розв'язав парламент і за-

В Україні (3 інформацій УНІАР)

ДЕПУТАТИ ЗНОВУ СПІВРОБІТЮЮТЬ БЮДЖЕТНИЙ ПРОЦЕС

КИЇВ. — Парламент затримав бюджетний процес принаймні на 10 днів, заявив міністр фінансів Ігор Митюков. Минулого тижня Верховна Рада повернула урядові проект бюджету на 1998 рік, поклавши на його невідповідність Конституції. У свою чергу прем'єр-міністр Валерій Пустомойтенко підписав офіційне звернення до парламенту, в якому рішення депутатів повернути бюджет на доопрацювання назвав незаконним. В ексклюзивному інтерв'ю телевізійній службі новин (ТСН) І. Митюков заявив, що повертати проект бюджету депутати могли лише після ухвалення його у першому читанні. Запідзнення з бюджетом уже стало традицією. Щорічний бюджет ухвалено наприкінці червня з запізненням майже на півроку.

О. МОРОЗ ПРОТИ ШВИДКОГО ПОПЕРЕННЯ НАТО

КИЇВ. — 15-го жовтня голова Верховної Ради Олександр Мороз заявив на зустрічі з послом НАТО в Україні, що з поширенням НАТО поспішати не треба. Він також назвав «великою утопією» тезу, що Україна має опанувати з США чин Німеччиною права, якщо вступить до Північно-атлантичного оборонного союзу. На переговорах з Петером Байваром, який вручив вірчі грамоти Президенту Леонідові Кучмі три місяці тому, го-

лова українського парламенту висловила також за необхідністю подальшого розвитку добрих двосторонніх стосунків. За його словами, зміщення відносин залежати від того, як уряд у Латвії матимуть рівні права з латвіями. П. Байвар сказав, що потрібно посилювати співробітництво між парламентами обох держав, зокрема на рівні комітетів у закордонних справах, з питань транспорту і соціального забезпечення. Амбасадор поінформував О. Мороза про економічну ситуацію в своїй державі, яка покращується. «Бюджет у нас бездефіцитний. Ми йдемо до своєї стратегічної мети — в складі до Європейської співдружності і зближення з НАТО», — сказав П. Байвар.

СТВОРЕНО ДЕПУТАТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ВОЛЯ НАРОДУ»

КИЇВ. — 16-го жовтня у Верховній Раді 29 депутатів створили міжфракційне депутатське об'єднання «Воля народу», повідомив заступник голови Української Республіканської партії депутат Олександр Шандорук. Серед напрямків праці нового об'єднання є ініціювання створення Парламентарної асамблеї волелюбних народів (ПАВН) як альтернативи до Міжпарламентарної асамблеї СНД. До асамблеї увійшли 6 депутатів, члени вищих представницьких органів нових незалежних держав (не тільки СНД) і народів, які ще тільки виборять свою незалежність від Росії. До «Воли народу» увійшли члени депу-

татських груп «Реформи», «Соціально-ринковий вибір», «Конституційний центр», «Рух за народ за Україну», а також позафракційні депутати. Серед членів об'єднання — почесний голова Української Республіканської партії Левко Лук'яненко, голова Конгресу Українських Націоналістів Слава Стецько, голова УНП Богдан Яришницький, голова Спілки Офіцерів України Вячеслав Білоус, голова Української Консервативної Республіканської партії Степан Храма, голова Українського Козацтва Володимир Мулява, голова Всеукраїнського Товариства «Прогрес» ім. Тараса Шевченка Павло Мовчан, заступник голови Республіканської Християнської партії Микола Горбаль, голова Української Національної Асамблеї Олег Вітович та інші.

БЛИЗЬКИЙ СХІД — РИНОК ДЛЯ УКРАЇНИ

КИЇВ. — Під час зустрічі з латвійським послом Петером Байваром голова парламенту Олександр Мороз висловився за активніше співробітництво з країнами Близького Сходу. «Ми робимо доволі серйозну помилку, не розвиваючи економічних контактів з країнами Близького Сходу — це наш ринок. Хоча співробітництво з європейськими країнами — це один з головних пріоритетів нашої зовнішньої політики, ми повинні пам'ятати, що в Європі не люблять слабких і в Європі не потрібні зайві товари», — сказав О. Мороз.

Скільки може зробити одна людина...

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмич). — Справді часом просто не хочеться повірити, що одна людина може своїм завзяттям і наполегливістю виконати таку велику та важливу працю з ділянці збереження спадщини України, а конкретно одного українського села, що силою політичних обставин пропало у воєнній хуртовині. Слухаючи розповіді цієї втомленої людини, Ірини Кашубинської, стає нам просто соромно, що ми так мало могли досі зробити такого вкладу у історію нашої батьківщини, як ця скромна, але завзяття людина.

І. Кашубинська заходить до редакції в день після відкриття виставки в Українському Музеї в Нью-Йорку, яка не могла б відбутися та згадати наші народні мистецтва, якби не наша держава.

Село Угрина, на північному заході України, де над рікою Буг скопиться внаслідок, Галичина і Холмщина перейшли свою трагедію в час Другої світової війни — як розповідає нам наша гостя, що сама походить з Угрина, а в

І. Кашубинська на відкритті виставки народного мистецтва села Угрина.

СР, поселили там лемків і змінили назву на Дібрівка.

Слухаючи цієї сумної розповіді з'ясуємо собі скільки таких і подібних

(Закінчення на стор. 3)

На його думку, успіхів модернізму досягнуто за ро-

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ БІЛЛ КЛІНТОН у четвер, 16-го жовтня, перебував в Аргентині, країні останньої зупинки його тури у Південній Америці, де він намагався пропартувати підферишну вільну торгівлю. Однак аргентинські офіційні чинники нарікали, що вивіз їхніх товарів до ЗСА є обмежений квотами і тарифами. Клінтон має в плані говорити з Аргентиною в справі її спеціального статусу союзника НАТО. Він також зустрічатиметься з великою жідицькою громадою в Аргентині, котра шукає справедливості за понижених терристами жідицькі установи в Буенос-Айрес у 1992 і 1994 роках.

У МEXIKO РОЗПАЧ ОГОРТАЄ тисячі осіб, які залишилися бездомними від минулотижневого гурагану «Павліна». У допомогівних центрах по цілому Акапулько мекшиканці, котрі залишилися через гураган тільки в тому, в чому були одягнені, не отримують жодної допомоги, не зважаючи на те, що уряд ім таку допомогу обцяв. Деякі викрикували образливі вислови на тих військових старшин, які роздавали допомогу. У багатьох ділянках міста не має питної води вже і третій день і офіційні чинники, відповідальні за справу здоров'я, 16-го жовтня, намагалися всілякими засобами запобігти виникненню заразливих смертельних захворювань, бо в останніх двох днях зголошено чотири випадки «холери». Бюро акапульського Архiepіcкопa повідомило, що понад 500 осіб загинуло в наслідок того гураганного нещастя.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 15-ГО ЖОВТНЯ, закінчив свій 15-місячний присуд ув'язнення і вийшов на волю колишній демократичний конгресмен з Чикаго, 69-річний Ден Рostenковскі. Він один з колишніх найбільш впливових демократичних політиків на Капітолію та голова Комісії способів і засобів його судження за поштування швейцарство, котре виникло під час скандальної поштової бора Палати Репрезентатів. З оповідань його приятелів довідуються, що Д. Рostenковскі не належить до тих, які жалують самі себе, але навапили використовувати кожну хвилину, читаючи та вперше займаючи поліпшенням свого здоров'я. Аналітики підкреслюють, що Д. Рostenковскі навіть у своїх 69 років спокійно довго не посидить і знову займатиметься політикою.

ДИРЕКТОР БЮДЖЕТУ БІЛОГО ДОМУ минулої середи, 15-го жовтня, острів Конгрес, щоб зазначити витратували правдоподібною надлишки бюджету поки вони не стане дійсністю. Але вже заповідати на го-стру боротьбу з республіканцями, що мають плани куди то надивнуху приділяти. Френклін Рейнс, вистегаючи урядовця, натомість вже натягнув на плечі Білого Дому у випадку бюджетної надлишки, бо він не є надто прихильно наставлений на пропозицію республіканців про зменшення загальних податків. На його думку ці гроші повинні піти на зменшення державного догугу та на збільшення громадських послуг, технологій та модернізації американського війська.

СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY

СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Institute, Inc. at 2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, N.J. 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510.

Soyuzviza USA Estate: 216 Ffordmore Rd., Kerkhonson, NY 12446 (914) 626-5641; Fax (914) 626-4638, e-mail: fgsst@aol.com

Передплата на рік \$100.00, на півроку \$60.00. Для членів УНСОУ \$75.00 річно, на півроку \$40. За кожну зміну адреси \$10.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Силим

Second Class Postage paid at Parsippany, NJ

Україна не може відмовитися від керівників

Кілька днів тому у Києві відбулося перше засідання Консультативної Ради з питань закордонних інвестицій. Про важливість цієї події свідчить присутність на засіданні Президента України Леоніда Кучми, фактично майже всього Уряду, Верховної Ради та, за висловом Л. Кучми, «еліти світового бізнесу», в тому числі й президента Європейського банку реконструкції і розвитку Жака де Лазерієра.

В ході засідання стало зрозуміло, що провідних підприємств світу серйозно турбує вплив наступних виборів до Верховної Ради на перспективі вкладення інвестицій в економіку України.

Президентові України довелося кілька разів наголосувати, що якими б не були результати виборів, курс України на радикальні ринкові реформи залишиться незмінним і що Україна починає перехід від сертифікаційної приватизації до грошей, надаючи закордонним інвесторам однакові права з українськими.

Назвавши усі переваги, які можуть бути привабливими для інвесторів, Президент закликав будувати співробітництво за принципом: що є вигідним для України, те є вигідним і для Європи та світу. Тобто гармонізувати інтереси, уникати зпкнень, в тому числі й у середовищі самих інвесторів.

Українські керівники, як відомо, засмучені небажанням функціонерів Міжнародного валютного фонду (МВФ) взяти до уваги «українські реалії» та значимість України в забезпеченні європейської та світової стабільності. МВФ не відкрив для України обіцяну програму широкого кредитування, проте й не кинув її зовсім напризволяще, надавши черговий транш в рамках програми «Стенд-бай». Політики констатують, що і європейці, і американці демонструють байдужість до економічних проблем України, віддаючи політичній та військовій співпраці.

В такому ж плані діє і МВФ. Цю фінансову організацію створено у 1944 році для регулювання світової валютно-фінансової системи та розвитку світової торгівлі. Отже, країна з найбільшим торговельним балансом є найвпливовішою в МВФ. Передусім, кредитова політика МВФ залежить від впливу виділених кредитів на економіку ЗСА та інших розвинених країн. Свідченням цього є надання у 1993 році майже 16 блн. дол. кредиту для Мексико, щоб врятувати його від економічної катастрофи. Спеціальні кредити від МВФ отримує і Росія для підтримки дефіцитних підприємств. Ажده Захід зацікавлений у доступі до російських енергоносіїв та сировини.

Україні ж покищо не вдалося домогтися таких кредитів. Тверда дійсність міжнародних економічних та політичних відносин не завжди бере до уваги доцільність і справедливості. Отже Україна перебуває у фінансовій та економічній залежності як від сусідів, так і від міжнародних фінансових організацій.

Вичнок МВФ засвідчив, що Захід не візьме на себе головний тягар модернізації української економіки. Дрібна допомога лише свідчить про зацікавленість, щоб в Україні зберігалася суспільна стабільність.

З огляду на сказане, зрозумілими є намагання Президента Кучми зрушити з піднявання на місці отримання кредитів, а також відновити ресурси для модернізації економіки всередині країни. До таких ресурсів фахівці зачисляють гроші, що є на руках у громадян, а також капітали, що зберігаються на закордонних рахунках. За різними оцінками, ці капітали становлять від 20 до 40 блн. дол. Проблема лише в тому, щоб власники тих закордонних рахунків проявили патріотизм. Та в цьому міжнародні фінансові організації не допоможуть. Тут усе залежить від спроможності українських властей встановити дієву контролю над економікою і фінансами держави. А до того часу Україна перебуватиме закордонних кредитів, зокрема від МВФ, оскільки він їх надає на найвигідніших умовах.

Доповідач з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включено до посмертних записок-хронік, мають бути не доводі за три сторони масових інформативних інтерв'ю на друківській машині! Лише на одній боці листа паперу. Решта дописи писати рукою, слід також дотримуватися величезних відступів між рядками і листами розб'ювати (дозволити) що вимого як писання великими літерами, наприклад літери мають бути мали, але великі проміжки між рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба. Доповідач має надіслати до редакції до двох днів після отриманої пошти. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Прозимо дописувача подавати повне ім'я і прізвище з усіх матеріалів, не скорочуючи їх. У випадку англійської назви прізвища слід подати її в повній українській і по-українському. — Редакція.

На тему «держави», як суспільно-адміністративного та владно-політичного апарату, дежаово-знавцями списано гори паперу, але ще досі не устійнено загальну оцінку самої суті «держави» та її автентичної ролі в житті людського суспільства. Відмінні політичні течії оцінюють «державу» згідно з їхнім ідеологічним спрямуванням.

Ми, національно і державно свідомі українці, будучи довгі століття бездержавним опосередкованим народом, масою свій власний погляд на державу, тотожний з національно-демократичною ідеологією. Для нас є аксіомою, що з втратою держави настане занепад нації, а згодом її цілковита загибель. Масою на увазі, розуміється, правдиву правду державу, яка є природним твором всієї історичної нації, її есенцією, в лоні котрого нація духовно живе та всесторонньо розвивається. В свою чергу, держава духово живе у своєму творчості — нації.

Шість років сповнилося відтоді, як з волі Всевишнього на землі українській відпочиває незалежна держава. Вона ще не є українською, але не є вже московською колонією. Перебуває вона в жвавлій кризі та на роздоріжжі діаметрально протилежних ідеологічних і світоглядних течій. По якому шляху доля поведе Україну? Українську діаспору турбує постійне втручання Росії у внутрішні справи України з метою повернення її в лоні імперії. Але найбільше її турбує систематичне знецінення української держави, української нації, української Конституції, української мови, культури і духовості самими ж таки українцями, зокрема значною частинною провідної верстви з найвищих владних гілок України.

Годиться зазначити, що це — наслідки вікової неволі, яка поштовхнула український народ своєю власної школи — школи еліти і моралі, школи громадянського обов'язку, школи національно-державних традицій, школи вірності нації і державі... Проте на шостому році державної незалежності самознецінення природних основ нації і держави не принесло для українського народу та для владних структур України в культурному світі ні пошани, ні чести.

Апогеєм знецінення української нації і держави

МАКСИМ МИРОВСЬКИЙ, БУЕНОС АЙРЕС

ЯКИМ ШЛЯХОМ ПОВЕДЕ ДОЛЯ УКРАЇНУ?

ви є ідея будови на теренах етнічних автохтонів тисячолітньої християнської культури першої в Європі громадянської «держави безнаціональних громадян», отже без українців, що є божественним способом перекриття джерел духовно-культурного і державного відродження та уникнення дерусифікації України в інтересах реставрації авторитарно-поліційної деспотичної імперії історичного русизму, зокрема його наскладного більшешовського варіанту.

Очевидно, в наслідку згаданого будови в свідомих пересічних українців пробудилися приспала генетика української історичної духовності, яка привела до розуміння, що Україна знаходиться на небезпечному шляху національної дезінтеграції, втрати національного ідеалу та ідейної бази державотворення. В психології української людини приходить радикальний перелом. Віднаходить вона дух історичного українця — аналогічного духу, який у свій час примусив більшовицьких фанатиків зганяти, що неможливо одночасно бути

московським гайдуким і порядною людиною-українцем. Очевидно, що цей підсвідомий дух тако примусив парламент прийняти Конституцію України, яка утверджує неподільність комплексу «нація-держави» та гарантує завершення будови правової цивілізованої української держави і країни долі її громадян. Однак єдиним прийняттям Конституції суспільно-політичні проблеми країни не розв'язуються. На жаль, дух історичного українця, що визначає національну ідею та державницьку культуру, ще досі в Україні блукається чужою антиукраїнськими силами.

В цьому полягає драма всесторонньої кризи сучасної самостійної України та проблема утвердження державної незалежності. Єдиний спосіб врятувати Україну — її культуру, духовість і державу — це вищення внутрішніми силами нації своєї власної української «голови», власної національної еліти, яка спричинилася б до зформування моральної здоров'я, ідейної, монолітної нації патріотів-державників — свідомих своїх обов'язків перед Богом і українським державою.

Годиться згадати, що (Закінчення на стор. 3)

РАФІЯТ БАХ, КІВІЙ

ЧОМУ ПАРЛАМЕНТ НЕПРОДУКТИВНИЙ

домі загальної особі, а уряд не є групою однодумців. І в цьому полягає одна з причин того, що нинішня ситуація в Україні гірше навіть порівняно з комуністичною. Ажде за комуністичних часів все ж таки при владі перебували політичні партії, що забезпечувало певний рівень скоординованості дії. Коли ж їх змінили люди, що випадково опинилися в одній групі, люди з невірними політичними обличчям (чи з відсутністю такого), галузевий принцип керування економікою розвалився. Нинішня декларована зміна цього принципу на функціональний — за тих самих умов — може привести лише до пародизації його принципу. Ажде так само важко визначити політичну опієтність нинішнього уряду — а налято коли партія, членом якої є прем'єр-міністр, хоче взяти на себе відповідальність за дії уряду, а прем'єр-міністр призупинити членство у партії.

Відсутність структури парламенту й

Саме нинішня неструктурованість парламенту спричиняє перманентний урядову кризу. Ажде не змінився принцип добору осіб для виконання функцій виконавчої влади: посадовці вибирають за принципом або особистіх симпатій, або вузько-фахових (неполітичних) даних. На керівних посадах опиняються малаві-

завела його у глухий кут, немас політичної сили, що відповідає за дії уряду, відповідальними здаються всі — і громадяни не йдуть на вибори, голосячи проти всіх.

Шість років незалежності України позначені тим, що політика держави — у будь-якій сфері — зазнавала різких коливань між крахотами. І це теж є наслідком неструктурованості влади. Ажде здійснюватися визначена політична лінія може тоді, коли при владі перебувають люди, об'єднані спільним баченням перспектив і цілей. Коли ж при владі опиняються випадкові групи осіб як квазіпартії, що розв'язують сьогоднішні завдання, — поняття стратегії перетворюється на абстракцію. «Мішні господарники» тим і відрізняються від політиків, що можуть «ударними темпами» розв'язати актуальну проблему, але не в змозі її запобігти. Коли ж стратегічних перспектив немає — про жодну визначену політичну лінію йтися не може. Це стосується і внутрішньої політики, і зовнішньої.

Система криза в Україні — це передусім криза влади.

Любов Дмитришин

Добра пам'ять про важке і складне минуле...

Беручи до рук книжку не професійного письменника, а людини, яка тільки хотіла поділитися з іншими своїм пережитим, мимоволі не можеш позбутися думки, що намере витративши свій час, то може не варто її заглядати до неї. Але є помилково відчувати, бо як кожна квітка має свій аромат, свій колір, як кожна пташка має свій голос і спів, так і кожна людина має свій особливий світ, хоч він багатий в чомусь і покійний до інших. Власне, подібними є тільки обставини, в яких виникає, живе і діє людина, а внутрішній світ, переживання, особисті почування — вони тільки її. І тому кожна книжка, яку створив хтось, хто б він не був, є чимись переживанням, внутрішнім заглибленням і одкровенням, бо без цього воно немає творчості.

У багатьох прекрасних творах оповідає різні оповідачі, в тому числі чимало написаних книжок про наші Визвольні Змагання. Другу світову війну. Та, напевно, не перестануть ті теми бути актуальними, поки живі очевидці її учасники, які, кожен з своїх точок зору, зі свого пережитого, хочуть оцінити ці часи і події.

Коли ж людина не тільки має констатувати події, а й напелена талантом бачити красу світу і уявляти цікаво розповідати, то кожна подія в її інтерпретації набуває літературного забарвлення, публіцистичного звучання і стає цікавою для кожного.

Вчитуючись у рядки сторінок, а їх у книжці 103, мимоволі переїмаєшся симпатією до героїв книжки — простих бойків з високим Карпат, широким і прихизним, чесних і гостинних, які шанували кожного, хто застав до їхньої хати. Вони завжди працювали на своїх полях, дехто, як і батько автора, окрім того, мав щоденну працю у копальнях нафти на Урні, за п'ять кілометрів від дому. Кожен знає, що це було нелегке життя, але автор уміє розказувати про це так невимучено легко, що навіть та важке життя здається в якийсь мить ідеальним, як це, фактично, здається самому автору з віддалі часу, і кожному з нас, коли пригадуємо своє дитинство. «Прошляла непомітно весна. Стопилися сніги, і люди на річці попили на сід. Але на деяких верхах гір це біліли сніги і в'язло холодним вітром. Я бігав надів бавганів з дитинства, а як змерз, прибігав до хати, сидів коло печі, де мама варила їсти, і грів босі ноги. Мама давала мені чорного хліба і горня молока, що мені дуже смакувало, і я почувався щасливим». Або: «Осін у Карпатах дуже гарна, і ми з братом бігали чили диями. А коли помучилися від біганини і забав, сідали коло дороги і задивлялися на село в долині, на далекі поля і гори, що височили над селом. Видно було, як люди працювали на полях, як пастухи пасли худобу на пасовиську коло ріки і як яструби кружили у повітрі». Справді, цей спогад мий для кожного, хто народився в вірні у Карпатах, бо такими були незабутні дні дитинства, коли в Карпатах.

Знаючи, неможливо є через багато-багато років, проживши важкими дорогами життя, пам'ятати все до дрібниць. Та Максим Вальо, володіючи мистецькою пам'яттю і будучи наділений від природи письменницьким даром, зберіг в пам'яті і серці так багато деталей з дитинства, юності, з років війни та з подальших життєвих доріг, що перед читачем постає ніби не автобіографічна розповідь, а публіцистично-художня, коли людина творить твір з узагальнення і з домислення подій. Крок за кроком, ми йдемо стежками автора, то піднімаючись, то падаючи, то переживаючи, то усмі-

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про науку, «титутуломанію»

Хто з нас, т. зв. «старшого покоління», пригадує собі таке псевдо — дотепне сказання, яке часто вживалося, а це: «Не кажіть мені «пане магістер», бо я вже маю право»?

Якось колись давно в Галичині прийнялося називати магістрами тих, яким ніяк не можна було дати інше окреслення, а в нашій спільноті кожний мусів доконче мати бодай зомудний, як не правдивий, титул, бо якже так — звичайний собі пан Г. чи М. В. ...? Це здавалося невідомим і нечесним, немов обниження значення людини. Однак з роками, як частина нас, змучена обставинами, переїхала на Захід, а тепер тут, на американському континенті, аспіроло і закриплює нове покоління, ця українська «титутуломанія» депо заєсла і більшість із нас прийняла американський спосіб звертатися до своїх близьких, знайомих чи ні, безпосередньо за прізвищами, а навіть частіше — за іменем.

В американській спільноті не прикладають значення до титулів, і ви чуєте постійно у спілкуванні не лише прізвищ, а навіть урядовому, як навіть «високостопавлені» індивідуальності кличуть себе першим іменем, і ніхто не вважає це образою або пониженням. І такий спосіб уживається у кожній життєвій ситуації так у відношенні до жінок, як і чоловіків. Чи це президент великого підприємства, чи відомий актор, чи звичайний робітник на будові — це завжди буде «Баб», «Джек», чи «Мері», без додавання при тому здушеного або справжнього, збудовного наукою та працею титулу.

Може, саме тому, що ми перебуваємо в тій країні неспівмістності, всі вже звикли до того способу, і може саме тому так дивно вражає нас і тепер «титутуломанія» наших братів в Україні.

Послухайте тільки який-небудь програми радіо або візьміть в руки першу скраю газети, що появляється в Україні — відразу заважате, скільки там тих дивних для

нас додатків при дуже численних прізвищах. Це не лише професори, доктори чи аспіранти, але до того «заслужені», «нагороджені премією», «відзначені іменем...», «лауреати» і т. д. і т. д. Здається, немов не годиться представляти людину лише її ім'ям і прізвищем, а вже в ніякому випадку — самим іменем.

Ось недавно мали ми нагоду слухати величозного концерту з приводу 6-річчя незалежності України, що був переданий і телебаченню, і радіом. Кожну окрему точку концерту заповідали на переміну призначені до того заповіді, а при кожному такому поясненні, що буде черговою точкою та хто буде співаком, грали чи режисували, треба було прослухати усе то доуго преамбулу до виступаючого «заслуженого артиста», «лауреата премії імені такого а т. д.», «відзначені і т. д.

Кажіть, що хочете, але це нам видається дуже смішним і пробожує лише непотрібно імпресу. Чи вже саме ім'я артиста не може слухачам вистачити? Чи чули ми в ЗСА, але і в Європі, щоб у такий спосіб передставляли Лючіано Паваротті, Курта Маура чи в мунулому славну співачку Марію Каллас? Чи коли Волтер Карл диспував до свого імені титул: «кристик»? Це ж було для всіх, що цікавилися культурним життям, самозрозуміле. А у нас вже навіть звания критики ставлять собі перед прізвищем, щоб тільки воно не стояло самотнє.

Хтось пояснював мені, що ця «титутуломанія» в теперішній Україні — це залишки совєтських часів, коли так мало можна було мати прізвищ, тож принаймні поодинокі особи були щасливі, коли могли дописати до свого ім'я і прізвища ще якийсь принама. Але чи це самотнє все це як так потрібне? Чи людина не визначається і без того, коли вона справді сласна у сому званні чи у таланті?

О-КА

хочаючись. Ось прийшла Червона армія в жовтні 1939 року, вітаючи селян «Здраствуйте, крестьяне!» і розповідаючи казочки про чудове життя на сході. А невдовзі люди вперлися, що це не приятелі прийшли, а вороги. Автор через свою шире бойківську вдачу мало не потрапив до в'язниці, не вміючи збегать, що любить совєтську владу, коли його про те спитали. Максим Вальо так само шире розповідає про цей період, живо живо бойківську фразеологію, наприклад: «Вони між собою щось говорили і дивилися на мене погано, ніби я їм маму зарізав».

Життя дорога вде автора кризь бурі і хуторівни. Не завжди вони нотовані в документах часу, як, скажімо, дитяча пошест в бойківських селах, що викосила третину дітей у с. Довгому і сотки в інших селах. Без лютував кір і не було на нього поради. Але велика повінь у серпні 1941 року, яка зруйнувала села, немов у світовий потоп, або вилася без землетрусу: «...Над нами обвалювалася гора. Десь по півночі нас розбудив сильний гуркіт каміня, що з великою силою надірло в хату... Я бачив, як у хату потрапила земля і шліта хата почала повертатися вікнами до неба... Було трудно вірити в того обриву, бо вскопи утворилися глибокі розколини в землі... Того ранку вода досягнула 16 метрів над рівнем ріки...». Це — історичні факти, і їм нема чого як свідченням оцеговця. Не так багато писано про службу праці при німцях. А тут автор малює нам цілі епізоди зі свого перебування на цій службі, характери людей, з якими довелося так зустрічатися, порядки, яким треба було підкорятися. Звідти автор потрапляє до Дивізії «Галичина» і звідти починаються його воєнні митарства. У першому ж бою Максим був важко поранений і потрапив до воєнного шпиталю, що, власне, і зберегло йому життя надалі. Бо його обинувотел котел під Бродами. Про трагедію під Бродами він дізнався, уже виїшовши зі шпиталю.

Без пафосу і водночас без німеччини розповідає автор про дальший шлях через Німеччину, табори, через глибокий холод, про втечу з совєтського потягу, який він його, серед інших нещасливців, на «родіну». Про о-

(Закінчення на стор. 3)

Відбулося ювілейне святкування о. П. Пашака, ЧСВВ

У неділю, 28-го вересня 1997 року, духовенство й миряни великого Нью-Йорку величаво шанували свого красномовного проповідника о. Патріка Пашака, ЧСВВ, пароха й ігумена монастиря церкви св. Юра в Нью-Йорку, генерального вікарія стемфорської дієцезії Української Католицької Церкви, з нагоди його 50-річчя праці для нашої Церкви й свого українського народу та 75-ліття трудово-любного життя й суспільно-громадської праці.

У церкві св. Юра Благодарствену Літургію відправили в асисті стемфорського єпископа Василя Лостена, в присутності головного служителя ювілянта о. Патріка Пашака, ЧСВВ, а їм співспівали — протоігумен о. Христофор Волтина, ЧСВВ, о. монах Леон Моско, о. ректор Едвард Янг, о. Бернард Панчук, ЧСВВ, о. Лаврентій Лавринчук, ЧСВВ, о. Маврикій Попадюк, ЧСВВ, а дяком Марко Гіряк.

Крім багатолітнього парашія на це небудене ювілейне свято о. Пашака привів його брат Володимир з Вінніпегу, друг знайомий ювілянта з багатьох місцевостей З'єднаних Штатів Америки, лікар, що був відзначений в грудні 1996 року орденем св. Григорія Великого, а це — Юліан Бачинський, Герр Полчі й д-р Іван Серапан, як також представники Уряду сучасної України — міністер закордонних справ України й голова 52-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН Геннадій Удовенко з дружиною, амбасадор до ООН достойний Анатолій Зленко, з дружиною й консул Віктор Крижанівський з дружиною.

Під час Благодарственої Літургії співали два з'єднаних хорів — церковний св. Юра й хор ім. Митрополита Шептицького, під диригентурою маестра Андрія Добрянського.

Учась у Службі Божій взяли монахи монастиря св. Юра, монахи й отці з інших парашій, питомі монахи, ЧСВВ, і Джон Дж. Іселин — президент "The Cooper Union for the Advancement of Science and Arts".

Владика Василь Г. Лостен у своєму вітальному слові про ювілянта о. Патріка Пашака сказав, що він пішов за покликом Христа служити Церкві й своєму народові. Не кожному Господь дарує таку, щоб відзначити її століття священнослужіння у Христовому винограднику, тож тим більше треба дякувати Господеві Владика Лостен висловив ювілянтові свою єпископську владу за всі його труди, зусилля й терпіння, які в його довголітньому душас-

Отець П. Пашак з Владиком В. Лостеном, представниками Уряду України й братом Володимиром.

тируванні доводилося зустрічатися. А при кінці своєї проповіді він побажав ювілянтові багато-багато літ прожити в мирі, щасті та в гарній любові до Господа та до його мирян.

Отець Патрік Пашак, зворушений теплим словом Єпископа В. Лостена, подякував Владика за участь у тому небуденному ювілейному святкуванні, одночасно дякуючи всім присутнім мирянам і представникам українського Уряду, що так чисельно взяли участь у Благодарственній Літургії. Перед закінченням Служби Божої о. протоігумен заігуменів Митрополитів ювілянтові, яке записав хор.

Понад 500 осіб прийшли до залу академії св. Юра, яку гарно удекоровав архітект Тарас Гіряк. На головній стіні виднівся великий портрет ювілянта. Програму золотого ювілянта о. П. Пашака візрешу упорядкувала Ярослава П. Рубель. У тій публікації заподани: привіт Єпископа Василя Лостена, короткий життєпис ювілянта, привіт організації й мирян о. Патріка й її списки осіб Ювілейного й Екзекутивного комітетів.

Хор "Думка" під диригентурою Василя Гренгентурю Василя Гренгентурю співом-молитвою "Отече наш" започаткував ювілейний бенкет.

Єпископ В. Лостен поблагословив трапезу, а Митрополит Шпигель, голова Ювілейного комітету, привітавши усіх учасників, передав далішній провід ювілейним бенкетом Богдану Кекіші.

У містечкій програмі святоє слово виголошували колишні студенти Академії св. Юра — в українській мові Орест Кибало, а в англійській Богдан Походай. Солістспів — Лариса Гурин Магун, декламатор Ярослава Шуль з дитячим хором церкви Чесного Хреста, з Асторії. Н. Й., під дири-

гентурою Христі Балько.

Монс. Йосиф Федорик з Єлизабет в англійській мові говорив про свої приятельські взаємини з о. Пашаком, які тривають досвідчено. Від досвідченого ювілянта він багато засвоїв для своїх проповідей. Геннадій Удовенко у своєму виступі пригадав присутнім, що ще за тоталітарного режиму він був у дружніх взаєминах з о. Пашаком, які тривають і досі. Герр Полчі дякував о. Пашака за його довголітню працю для Церкви й його вклад у розбудову нашої громади, вручаючи ювілянтові золоту медаль.

Привітання і побажання Божих ласк прислали Митрополит Стефан Сулик, Єпископ Інокентій Лотоцький, ЧСВВ, Володимир Пашка, Роберт Москаль, Корнелій Пасичний, ЧСВВ, і протоігумен-мандрият Деонісій Ляхович. Джордж Патак, губернатор штату Нью-Йорк, прислав ювілянтові Грамоту-признання за його працю в розбудові церковного й суспільно-громадського життя в Нью-Йорку. Усі привітали прочитав Богдан Кекіш, який провадив програмою бенкету.

Отець Пашак, на по-

чатку в англійській мові, дякував працівникам Уряду, губернаторові, установам і організаціям за їх побажання і подарунки, а особливо представникам Уряду України, які своєю присутністю шанували його ювілей.

Українською мовою ювілянт записав присутніх зі своєю душастирською працею, спершу на українських поселеннях у Канаді, а відтак у ЗСА — Чикаго, Детройті й Нью-Йорку. Він дякував усім учасникам бенкету, а головним оціям і сестрам монахи-нам монастиря св. Юра, Лаврентію Лавринюку, ЧСВВ, о. Бернарду Панчучові, ЧСВВ, з якими він співпрацює довгі роки.

Кінцеву молитву, а радше свій написаний привіт, хотів висловити 93-річний всесвітній о. протоігумен Володимир Базилевський УП-Церкви. Вручив батюшка син, згадуючи про довголітню дружбу з о. Базилевського з о. Пашаком. Усі учасники бенкету мали нагоду скласти дар любові своєму парохові з нагоди його ювілянта. Цією імпрезою ньюйоркська громада величаво шанувала двогодовлітнього пароха.

Роман С. Голіт

Отець Пашак, на по-

Хор "Журавлі" пригтовляється до 25-ліття

Рік 1972 став винятковим для українського населення у Польщі — це відзначення 50-річчя героїстичної "Акції Вісла" і 25-ліття чоловічої хору "Журавлі".

Для такого хору — це час дуже інтенсивної творчої діяльності, метою якої є відзначити обі річчичі.

І так у цьому році провели ми цикл концертів у місцевостях, де проживають українці.

У січні ми відвідали Асуні, Бартошчин, Кентшин, Венгожево та Гіжицько; в лютому — Паленку, Лаву, Дзєжгонь, Пененжон, Олштин; у травні — Лігніцу, Зелено Гору, Мендзєж, Шечин, Валч, Білий Бір та Кошалін; у червні виступили ми на XV Фестивалі української культури в Перемішлі, а в липні взяли участь у XV Міжнародному фестивалі церковної музики в Греції, де зайняли перше місце у своїй категорії.

Завершенням ювілейного року буде вчорашній галья-концерт, який відбувається 9-го листопада в концертній залі Музичної академії у Варшаві. До сьогоднішньої діяльності спиралися на фінансову допомогу Об'єднання України в Польщі, а також прибутки з продажу платівок, касет та "дзвоників" (грошових пожертв на фонд містечкої діяльності хору), розповсюджуваних хористами серед глядачів та симпатиків колективу. Великі кошти, пов'язані зі щомісячними

пробами, на які "злітаються" хористи з усіх сторін (члени хору проживають в кількадеятих, розкинутих по цілій Польщі, місцевостях), виходом на фестивалі до Греції, а також підготовка до торжественного галья-концерту перевершує фінансові засоби нашого колективу.

Пам'ятаючи гаряче прийняття українського диспороху хору "Журавлі" під час концертів у ЗСА і Канаді (1986 рік — "Журавлі" були першим українським ансамблем поза залізної кутрини, який концертнувал для українців в Америці, Великобританії, Німеччині та Бельгії), звертаємося про спонсоризування галья-концерту для відзначення 25-ліття хору "Журавлі".

Концерт цей, за присутністю представників міністерств культури України й Польщі та української амбасаді у Варшаві, буде записаний телебаченням обох держав. Наші спонсори будуть проголошені під час концерту, а також поміщені у програмі концерту та на сторінках газети "Наше Слово".

Розраховуємо на вашу щедрість.

Грошові пожертви просимо надсилати на банківський рахунок: Zwazek Ukraińców w Polsce, Zarząd Główny, Warszawa, Bank Gdanskі IV O/Warszawa, № 10401019-5467-867876-157-17 з допискою: хор "Журавлі".

Петро Пелеский, голова

Скільки...

(Закінчення зі стор. 1)

трагедії пережили наші люди та скільки із-за того знищено української спадщини. Дай Боже, щоб серед нашої спільноти було більше таких людей як І. Кашубинська, що з великого саптименту до рідного села і її мешканців поставила собі віднайти та зберегти для майбутнього таке гарне та цінне народне мистецтво цієї за-кутності.

Вона, як розповідає нам, вже в 1970 році відвідала Польщу, щоб відшукати місце, куди переселено мешканців Угрінової і віднайти їх розкинених в Олштинському повіті.

Шість разів я їздила туди, де поселилися змушені до того мешканці Угрінової — розповідає Ірина — кожний раз їхала з порожніми валізами, а верталася з повними вшивок, сорочок, одягів, взуття — всього, що залишилося у деяких жінок з давніх часів та, що вони астигли та змогли вивезти. Бо висилання з рідного села не було легке. Іхали селени везами, на які, що могли наладувати, а як розповідали мені, у цій кожній дорожці поляки навіть не хотіли їм подати склянку води.

Але все ж жінок вивезли з народного одягу, що тільки вдалося зберегти. А тепер з радістю віддавали мені, знаючи, що в цій спосіб це народне багатство збережеться на довгі, довгі роки.

Так одна людина допомогла врятувати предічне народне мистецтво села Угрінової, деякі зразки якого датуються ще з-перед 1500 років.

В часі своїх численних відвідів І. Кашубинська збирала і вивезла до ЗСА понад 150 предічних експонатів народного мистецтва, які саме тепер упорядковані, з відповідними поясненнями та гарно виконаним каталогом виставлених в УМ із святиничним відкриттям в неділю, 14-го вересня, зазначається нам впродовж п'яти місяців та тим даючи шанс усім, що не були діє на виставі, її точно оглянути.

Але, до речі, ця виставка народного одягу Угрінової не є першою, як завважує її творець І. Кашубинська. Вона вже в 1971 році зробила першу, хоча розуміється не так величаву виставку в Кілівленді, де постійно проживає і постійно працює в Союзі Українок Америки. Відтак мала вона та ще одну виставку у Філадельфії, Чикаго та інших місцевостях.

Коли питаємо нашу гостю скільки коштувало їй це збирання в Польщі "загублених скарбів" Угрінової, то вона, призадумуючись, відповідає, що десь біля 10,000 дол. але і цього числа вона не дуже певна, бо ж їздила не лише до Польщі, але також відвідала давній Угрінів.

Це була писанка, не село, але із видним зворушенням, — але його всецільно знищено, — а темки, що там тепер живуть, не мають того саптименту та не є так зв'язані із землею і традицією, як були давні мешканці. Я була завжди тужити за давнім, моїм рідним, Угріновом. Це і причина, що я так завзято старалася позбавити всю давню спадщину родного села. Яка щаслива, що була тепер на відкритті виставки. Та не лише я, вчора було 15 членів моєї родини, а передусім моя сестра Стефа, що все це переживає разом зі мною.

З каталогу бачимо, що І. Кашубинська написала в ньому точні пояснення про виставлені строї, а виставку підготувала враз із Любою Волинською дві роки. Відкривав її голова УМ Іван Лучечко, підкреслюючи глибоке значення збереження спадщини українського народу та дякуючи І. Кашубинській за її невпинну працю і завзяту у збиранні таких скарбів одного українського села.

Розуміється, І. Кашубинська запевняє нас, що цілу збірку залиши для ЗСА, в якому від довгих років працює, раніше у ділянці кушарення, а тепер у збиранні спадщини Угрінової. Збірка ця, що знайшла таке гарне призначення в УМ, залишається однак, за її словами, у музеї.

У нашій розмові гостя, з якою нас в'язав давнє спільне перебування в Українському Інституті у Перемішлі, розповідає цікаво про "свою" збірку, про те, як записувала, купуючи чи дістаючи як дарунок експонати точно від того, коли зроблено та яка історія знахідки.

А ми слухали, та не могли надивуватися, скільки може зробити одна людина, коли має бажання та послідовність, а передусім любов до рідного народного мистецтва.

Св. п. д-р О. Масний

У середу, 10-го вересня у.р., помер у Кілівленді д-р Омелян Масний (Мейсон).

Д-р Масний народився 11-го січня 1911 р. у селі Свиньське Сколівського повіту (Прикарпаття) у родині торгівця. Середню освіту здобув у Стрийській гімназії, а закінчив у Варшаві. Студії ветеринарної медицини почав 1938 року у Варшаві, він продовжував студії в 1941-42 роках у Львові, у 1942-44 роках у Берлінському та Лейпцигському університетах, де 1944 року отримав диплом. В 1944 році працював ветеринаром в Опольці (Силезія), але після капітуляції Німеччини вийшов до Австрії, де працював при кафедрі гематології Віденської ветеринарної академії і одержав 1946 року докторат з ветеринарної медицини. В 1946-51 роках студіював медицину в Інсбруці, де він в 1954-56 роках працював лікарем в шпиталі французької окуляційної армії. У 1956 році емігрував до ЗСА. Після нострифікації диплому одержав право на лікарську практику в штатах Огайо й Мейн. Він працював в шпиталі у Чикаго й Кілівленді, де від 1959 року провадив приватну лікарську практику.

Д-р Масний вийшов на емеритурі 1992 року. Його син Ріхард Андрій став лікарем 1991 року у Німеччині.

Зрегігнував...

(Закінчення зі стор. 1)

Штенгенської угоди про вільний перетік європейських кордонів, про що тривали тяжкі переговори протягом двох років. Штенгенська зона включає Францію, Німеччину, Португалію, Іспанію й країни Бенелюксу, а після Галлії черга приїде на Австрію та Грецію. Угода означає скасування паспортного контролю й запровадження єдиної візи для відвідування всіх названих країн. Й от не зважаючи на таке досягнення, уряд Проди все одно не встояв.

Всі українські діти до українських

Відбудеться зустріч з новоприбулими імігрантами

В неділю, 2-го листопада 1997 р.к., о год. 2-й по полудні в галерійній залі Українського Освітньо-Культурного Центру відбудеться зустріч з новоприбулими імігрантами і відвідувачами ЗСА в справі можливості одержати "зелену картку", себто право на постійне перебування в ЗСА. Згадану зустріч організує Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК).

На цій зустрічі можна буде одержати також багато інформації, які відносять до різних змін імміграційного закону, який щойно почав діяти. Крім цього новоприбулі зможуть довідатися про допомогу, яку ЗУАДК може їм дати у Філадельфії.

Всі згадані інформації можна буде одержати від голови ЗУАДК д-ра Лариски Кий, голови Інформаційного бюро ім. Методія Борейського й експерта імміграційних справ правника д-ра Андрія Міхняка.

Яким...

(Закінчення зі стор. 2)

Тільки сповнена творчим духом вільна, ідейна нація високих християнських чеснот здатна змобілізувати максимальні духовні й фізичні зусилля, щоб ліквідувати корупцію і грабничий мафію, вивести країну з кризи, підняти її з руїну, утвердити правну цивілізовану державу та забезпечити собі і нащадкам своїм нормальне людське життя. Додамо, що тільки в здоровому національному організмі живе його здорова клітина — щаслива мішна родина.

На сучасному етапі державотворення народ наш вже розуміє, що ні хто йому не допоможе вийти з кризи, — "старший брат" зі Сходу, ні могутній "дядько Сем" зі Заходу — якщо він сам собі не допоможе. Рівно ж розуміє, що Україна сьогодні стане українською, як найвищі владні гілки країни будуть органічними носіями української культури і духовності. Виліковується він від бездержавної негди та вже завтра вдихне в свою державу український дух, вложити в неї своє українське серце та воздвигне міцну, авторитетну українську Державу-Маєстат, яка займе належне місце в сім'ї держав передових народів Європи.

Україна непереможна, бо посідає титанічні стародавні поклади духу, як рівно ж довгу культурну генетичну лінію від часів приналежності до антично-грецької культурної Еллади, в осередку якої стояла вільна людина.

Будьмо гордим, що ми — українці! Хай Великий буде разом з Вісшою Україною у кожну нашу хвилину! Бог і Україна!

Добра пам'ять...

(Закінчення зі стор. 2)

таний десятик раз, а все одно знову, по-своому прибило і безсердечно.

Нелегкий шлях стелився і після війни, коли треба було засилувати свою особу, уникаючи інформації про те, що служив в українській Дивізії. Знайшовся і коханець в особі Лили Сокальської, та невпевні часи завадили зайнятись подружжям.

Великий смуток, а водночас і гордість, викликали розповіді Степана, односельчанина автора, який служив в УПА, втратив брата, який загинув героїстично смертю, потрапив у полон до совітів, був засуджений до смертної кари, чудом врятувався і, приховуючись через табори ДПЗ, знайшов своє родинне щастя і вийшов до Австрії. Як багато характерного для всіх українців того часу в особах цих двох хлопців — Степана і Максима. Вони були вірні своїй землі, своєму народові, ширі вірили в Бога і, провишючи, як кажуть, сім куртів несли, вижили і врятувалися. Вижили для того, щоб розказати світові про свій улюблений і нескорений, а тепер уже вільний край — свою українську державу, про героїзм своїх друзів-націоналістів, про Господню допомогу в країні хвилини життя, що й зробив автор, написавши цю книжку. Автор є настільки точним і відповідальним, що поважає за обов'язок подати всі дані про осіб, яких знав, куди вони поділися і де опинилися. Так само подав він і точні дати та дані про дальші події в Дивізії "Галичина", а це збільшення усях з полону, що сталося у вересні 1948 року, в Англії.

Документальна повість "Скитальським шляхом" не претендує на мистецьку досконалість, вона написана так просто, як людина тільки може розповідати. Але як приємно читати ці прості, короткі рядки, як поглино на душі від щирости автора, від його скромності. Він ступає крок за кроком усвідомлюючи своїм життям уже не як особа, яка розповідає про себе, а як людина, яка аналізує життя зі сторони, вставляючи у перетяте добрим оком, без кризиди і фальшу. Він — не перше, добра пам'ять про важке і складне минуле.

Книжка "Скитальським шляхом" — безпретензійна на розповідь очевидця про багато подій, які приносили над байбійськими Карпатами в двадцяті сторіччя. І тому вона стане добрим доповненням до історії краю.

Книжку можна набувати в автора за адресою: Mr. Maxim Huk, 10329 W. Edgewood Dr., Sun City, AZ 85351. Ціна книжки: 6.60 дол. (з пересилкою).

бл. п. ЮРКО ГОЛУКА

ПОХОРОНИВІ ВІДПРАВИ відбулися 11-го жовтня 1997 р. з церкви св. Юра в Нью-Йорку на цвинтар св. Андрія в С. Баяві Бруку, Н. Дж.

Дружині ЛЕСИ, синам АЛЕКСОВІ та АРТУРОВІ і їхнім родинам, братові ЛЕСЬКОВІ з родиною складаємо наше щире співчуття.

КОМІТЕТ ЗАЛЬБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ
запрошує
членів й українське громадянство
на доповідь
ЖИДІВСЬКІ ПОГРОМИ
У РОКАХ 1919-1920 В УКРАЇНІ
У СВІТЛІ НОВИХ ДОКУМЕНТІВ
яку виголосить
ВОЛОДИМИР СЕРГІЙЧУК
професор Університету ім. Шевченка у Києві
що відбудеться
у суботу, 25-го жовтня 1997 р.
о год. 5-й веч.
в домі НТШ
при 63 Четверта авеню,
між 9 і 10 вулицями в Нью-Йорку
УПРАВА НТШ

